

Arrest

nr. 172 885 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad Blankenberge, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Blankenberge van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. PETITAT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2015 dient verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid (partner in een duurzame relatie).

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om ten laatste op 1 maart 2016 bewijzen voor te leggen van de duurzame relatie.

Op 4 maart 2016 neemt de burgemeester van Blankenberge de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

~~In uitvoering van artikel (51, § 1, eerste lid, 51, § 1, derde lid, 51 § 2, tweede lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 01/12/2015 werd ingediend door:~~

Naam: D

Voornamen: A.

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: TBILISSI (UNIE D. SOCIALIST. SOVJETREP.)

Identificatienummer in het Rijksregister: 80091349978

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te (...)

Om de volgende reden geweigerd

- ☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, §1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt over een overeenkomstig bijkomend termijn van een maand, namelijk tot ... (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.
 - ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:
 - ☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie.
 - ☐ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/ zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend.
 - ☒ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden., in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie
 - ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:
 - ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd
- (...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel:

- ☐ Schending van art. 52 van het Koninklijk Besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) j. art. 40, art. 40bis en art. 62 van de Vreemdelingenwet, bevoegdheidsoverschrijding;
- ☐ Schending van art. 17, 30 en 31 van de Europese Richtlijn 2004/38;
- ☐ Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht;
- ☐ Schending van art. 8 EVRM;

□ Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de hoorplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van art. 52 §3 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel stelt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Art. 52 van het Vreemdelingenbesluit stelt in fine dat het familielid van een burger van de unie die zijn verwantschapsband bewijst in bezit wordt gesteld van een bijlage 19ter waarna er nog een periode van drie maand is om alle bewijzen die nodig zouden zijn ingevolge de voorwaarden ex. art. 40 en art. 40 bis Vw. voor te leggen.

Het gemeentebestuur stuurt vervolgens de aanvraag dan door naar de gemachtigde van de minister die dient te beslissen over het feit of aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht is voldaan.

Art. 52 § 3 van de Vreemdelingenwet staat aan verweerster dus enkel en alleen maar toe om een weigering in de vorm van een bijlage 20 af te leveren bij een negatieve woonstcontrole of indien in de periode van drie maand niet de benodigde documenten werden voorgelegd om na te gaan of men aan de voorwaarden van art. 40bis §2 en §4 Vw. voldoet.

Het staat het gemeentebestuur dus geenszins toe om al te gaan oordelen over het feit of aan deze voorwaarden al dan niet is voldaan.

Nochtans staat in de bestreden beslissing als volgt te lezen via het aankruisen van het vakje op het standaardformulier voor de bijlage 20:

“De betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie.”

Waar dit alsdan zou moeten aangenomen worden als motivering van de bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat verweerster over het voldoen aan de vereiste voorwaarden geen beslissingsmacht heeft. Verweerster overschrijdt dan ook haar bevoegdheden.

Waar bovenaan de bestreden beslissing staat dat verweerster de bestreden beslissing evenwel neemt op basis van art. 52 § 3 Vreemdelingenbesluit hetwelk verweerster toestaat om een bijlage 20 te nemen indien de woonstcontrole negatief is of de nodige documenten niet werden overgemaakt om de aanvraag te kunnen doorsturen naar de gemachtigde, dient te worden opgemerkt dat uit de verdere motivering van de bestreden beslissing (aldus het vakje dat werd aangekruist) evenwel staat te lezen dat bestreden beslissing werd genomen omdat niet zou zijn voldaan aan de vereiste voorwaarden voor verblijf in hoedanigheid van een familielid van een unieburger (waartoe verweerster geen bevoegdheid heeft).

Dat enerzijds geenszins duidelijk is op basis van welk onderdeel van art. 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit waartoe verweerster wel bevoegdheid heeft, de bestreden beslissing dan wel zou genomen zijn en dat anderzijds blijkt dat er een tegenstrijdigheid is tussen het onderdeel van de bestreden beslissing waar men zich stoelt op art. 52 § 3 Vb. en het onderdeel waarbij men aangeeft dat dan weer niet aan de vereiste voorwaarden zou zijn voldaan in strijd met wat door art. 52 §3 Vb. wordt voorzien.

Dat in die zin de bestreden beslissing ook volledig de motiveringsplicht schendt zoals voorzien niet enkel in art. 62 Vw. maar ook in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van bestuurshandelingen nu de bestreden beslissing uit tegenstrijdige onderdelen bestaat alsook dat verzoeker geenszins kennis kan nemen van welke concrete motieven nu aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan trouwens in alle geval gesteld worden dat het louter aankruisen van een vakje niet volstaat (cfr. de procedurele waarborgen vervat in o.a. art. 17 en 30 en 31 van de Europese Richtlijn 2004/38).

“De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen (...) De motivering stelt verzoeker dan ook niet in staat te begrijpen op basis van welke juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen (...) Verweerster mag van de Europese Commissie gebruik maken van modelformulieren op voorwaarde dat het formulier ruimte voorziet om de beslissing te motiveren. Het louter aanvinken van een vakjes zonde bijkomende uitleg is niet aanvaardbaar en strijdig met de procedurele waarborgen zoals deze zijn opgenomen in richtlijn 2004/38 en de Richtlijnen van

Commissie dienaangaande. De persoon in kwestie kan immers op deze manier onmogelijk weten waarom zijn verblijfsrecht niet erkend wordt.” (RvV 4 juli 2011, nr. 64 403)

Daarnaast indien het nu ofwel art. 52 § 3 Vb. is of de beoordeling van de voorwaarden met bevoegdheidsoverschrijding hetwelk wordt toegepast, verzoeker dient in elk geval kennis te kunnen nemen met kennis van zaken van wat nu concreet zou zijn misgegaan, zou ontbreken of waaraan niet zou zijn voldaan.

Met de huidige bestreden beslissing wordt verzoeker zonder meer in het complete ongewisse gelaten hierover wat maakt dat de motiveringsplicht in elk geval duidelijk wordt geschonden en de vernietiging van de bestreden beslissing zich dan ook opdringt.

Immers, verzoeker heeft door de huidige bestreden beslissing absoluut geen flauw idee wat nu juist aan zijn aanvraag zou hebben gescheeld.

Bovendien gaat het hier over een familielid van een burger van de unie waarbij het koppel samenwoont en er minderjarige kinderen zijn. De situatie van verzoeker valt dan ook onder de bescherming van art. 8 EVRM. Het feit dat er een verwantschapsband is wordt in eerste instantie niet betwist door de verwerende partij gelet op het verloop van de procedure (immers indien dit zou ontbreken zou geen bijlage 20 afgeleverd worden conform de procedure in art. 52 Vb.).

Luidens art. 8 EVRM alleen al dringt zich aldus een afdoende motivering op hetwelk in deze compleet ontbreekt.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt immers geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. Ook in het geval van een eerste toegang veronderstelt dit dan ook het doorvoeren van een belangenafweging ex. art. 8 EVRM.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan “rechtmatig” is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Ook bij een eerste toegang veronderstelt art. 8 EVRM het doorvoeren van een belangenafweging waaruit mag volgen dat de bestreden beslissing aldus een afdoende motivering bevat. Zoals hierboven gesteld is dit in het geval van verzoeker allerm minst het geval, verzoeker is door de bestreden beslissing zelfs niet in de mogelijkheid te begrijpen op basis van wat nu juist de bestreden beslissing zou zijn genomen.

Daarenboven zijn er in het gezin ook minderjarige kinderen aanwezig. Het belang van het kind dient in elk geval te primeren (EHRM, Boulif t. Zwitserland, nr. 54273/00).

Dienaangaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de beslissing niet werd gehoord en verzoeker, daar gelaten het feit dat verzoeker helemaal niet kan begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing nu juist werd genomen, zich ten stelligste afvraagt op welke manier verweerster dan ook in elk geval tot een beslissing met kennis van zaken, aldus een zorgvuldige beslissing (hetgeen aldus ook duidelijk het geval niet is geweest), kon zijn gekomen.

“Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, point 34). Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit

permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59). L'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors « de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ». Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requerrait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit." (RvS 19 februari 2015, nr. 230.257)

Omwille van al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"A. Eerste middel aangaande de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden
A.1. Eerste onderdeel: vermeende schending van art. 52 K.B. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto art. 40, art. 40bis en art. 62 van de Vreemdelingenwet

5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich ten onrechte beroept op de toepassing van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen zijn slechts van toepassing voor burgers van de Europese Unie of voor de in art. 40bis, §2, 10 tot en met 5° omschreven categorieën van familieleden van burgers van de Unie. Verzoekende partij voldoet geenszins aan deze bepalingen: hij is van Georgische afkomst en heeft geen geregistreerd partnerschap afgesloten met mevrouw B. Verzoekende partij zou dan ook hooguit kunnen beschouwd worden als "andere familieleden van een burger van de Unie", begrepen als de partner met wie de burger van de Unie een "deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft" en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet en dit alles in de zin van artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Teneinde aldus te kunnen worden beschouwd moet de verzoekende partij overeenkomstig artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie dient te worden bewezen.

De Koning heeft de nadere regels van de afgifte van het visum bepaald overeenkomstig artikel 41, §2, tweede lid Vreemdelingenwet.

6. Ook artikel 44 juncto artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de familieleden zoals bedoeld in artikel 40bis, §2 van de wet "enkel kunnen genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande (...) het partnerschap met de burger van de Unie (...) bij wie zij zich voegen".

7. Artikel 52 van voormeld Koninklijk Besluit vermeldt de daartoe te hanteren werkwijze. (...)

8. In casu werd overeenkomstig artikel 52, §1 van het voormeld Koninklijk Besluit aldus een bijlage 19ter uitgereikt door de Stad Blankenberge en dit op 1 december 2015. In deze bijlage werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoekende partij drie maand de tijd had (en dus ten laatste op 1 maart 2016) om de bewijzen aangaande diens duurzame relatie met mevrouw B voor te brengen. De vereiste bewijsdocumenten werden echter niet overgemaakt. De Stad Blankenberge heeft aldus de aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20. Zij diende de aanvraag derhalve niet over te maken aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris aangezien de verzoekende partij in gebreke bleef de documenten die haar verblijfsaanspraken dienden te onderbouwen, aan te brengen.

A.2. Tweede onderdeel: vermeende schending van de artikelen 17, 30 en 31 van de Europese Richtlijn 2004/138 en de artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht

9. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. In casu staat zulks vast gelet op de aangeleverde motieven, zodoende dat daarmee is voldaan

aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op voldoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

10. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

11. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing steunt.

Dit artikel luidt als volgt:

" § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." Uit artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit volgt dus dat een gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf kan nemen indien de vereiste bewijsdocumenten niet tijdig worden overgemaakt ter ondersteuning van een aanvraag, hetgeen in casu het geval is en aldus aan de grondslag ligt van de stelling van verwerende partij dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekende partij had immers kennis van de eerdere bijlage 19ter, waarin ook duidelijk omschreven werd dat nog aanvullende stukken werden verwacht. De beide beslissingen kunnen evident niet los van elkaar worden beschouwd.

4.3. Derde onderdeel: vermeende schending van artikel 8 EVRM

12. Wat de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Stad Blankenberge vast dat voormelde beslissing ex bijlage 20 op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben. Daarenboven geldt inzake immigratie dat de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaqim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een

vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Ten overvloede dien te worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij volgens verweerster de mogelijkheid heeft om op basis van actuele documenten een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Zodoende staat er voor de verzoekende partij nog een wettelijke mogelijkheid open ter bescherming van het recht op haar gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, die - het weze herhaald- geen verwijderingsmaatregel inhoudt, ertoe gehouden was een belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het stadsbestuur is gemachtigd om de voorwaarden van het recht op verblijf vast te leggen en wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke vaststellingen of op grond van een incorrecte of kennelijk onredelijke beoordeling heeft vastgesteld dat niet aan de voorwaarden om een recht op verblijf te verkrijgen is voldaan. A.4. Vierde onderdeel: vermeende schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, "waaronder de hoorplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel "

13. De verzoekende partij toont op geen enkel ogenblik aan dat de werkmethode van de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht schendt. Het is evident niet kennelijk onzorgvuldig of disproportioneel dat de Stad Blankenberge nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, voldaan is aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag zou kunnen worden gehonoreerd. Voorts geldt er geen "hoorplicht" alvorens over te gaan tot het nemen van een bijlage 20. Tenslotte merkt verweerster volledigheidshalve op dat de beginselen van behoorlijk bestuur in de mate deze zou betrekking hebben op gebeurlijke andere beginselen, abstract geformuleerd is en derhalve geen concrete grief inhoudt."

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven dient te worden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel(s). Tevens dient de beslissing een motivering in feite te hebben die minstens toelaat de beweegredenen van de beslissing in kwestie te kennen.

De Raad merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot het aankruisen van het vakje op het standaardformulier voor de bijlage 20, dat leest als volgt: *"De betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie."*

3.1.4. Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van

Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [zes maanden] te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het gemeentebestuur overeenkomstig artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit enkel de aanvraag door middel van een bijlage 20 kan weigeren "Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft". Deze mogelijkheid wordt vermeld in de bestreden beslissing maar wordt niet aangekruist.

Het wel aangekruiste motief betreft de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de unie. Er wordt niet geëxpliciteerd dat verzoeker na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt. Dit motief wordt wel vermeld in de nota van de verwerende partij, met name waar zij het volgende stelt: "In casu werd overeenkomstig artikel 52, §1 van het voormeld Koninklijk Besluit aldus een bijlage 19ter uitgereikt door de Stad Blankenberge en dit op 1 december 2015. In deze bijlage werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoekende partij drie maand de tijd had (en dus ten laatste op 1 maart 2016) om de bewijzen aangaande diens duurzame relatie met mevrouw B voor te brengen. De

vereiste bewijsdocumenten werden echter niet overgemaakt. De Stad Blankenberge heeft aldus de aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20. Zij diende de aanvraag derhalve niet over te maken aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris aangezien de verzoekende partij in gebreke bleef de documenten die haar verblijfsaanspraken dienden te onderbouwen, aan te brengen.”

Dit betreft echter een motivering *a posteriori* die niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. *In casu* kan een schending van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit *juncto* de formele motiveringsplicht worden aangenomen.

Het eerste middel is in die mate gegrond. Het tweede middel en de overige onderdelen van het tweede middel worden niet verder onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Blankenberge van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET